

Пѣй, птице любезна! На мой-та дѣшица
Пресладкы-атъ твой гласъ много ѿ е милъ.
Съ твой-тж мелодїѣ пълни тжсъ горицѣ,
Гдѣто си се въ неѣж, милый, въдворилъ.

Но защо ли мой-те очици изливатъ
Толко много сълзы катъ бѣйна рѣка,
Чувства-та ми тжжатъ, скърбатъ и уныватъ,
Едва държж коню юздж-тж въ ржжж?

Ахъ, азъ се съсетихъ заради оныхъ,
Що въ хладны-тѣ пазвы на черна-та пѣръсть
Лежатъ заключени — гдѣто щемъ и нѣмъ
Запѣрни да бждемъ — отъ хыщнж-тж смѣръть.

Въ могылы-тѣ имъ съ тревж обирасли,
Колто закрыва ладны-атъ имъ прахъ.
Отъ тосъ свѣтъ мѣтеженъ они се вечъ спасли,
Но азе, злощастный, сираче остахъ!...

Останахъ на тосъ свѣтъ въ горестъ да живѣѣж,
Весель часъ да нема за мой-то сѣрце.
Секога да тжжж и сълзы да лѣѣж,
Съ кои-то да росѣж земно-то лице.

Съ кого, нѣжный славей, да се утѣшавамъ,
Катъ слѣшамъ, че пѣешъ тжѣ сладко сега?
Съ кого на природа т' да се наслаждавамъ,
Та да заборава секоѣж тжгж?

Безъ дрѣзи любезны сичко е печално!
Ведно съ тѣхъ умира и нашый-атъ дѣхъ.
Радость-та отлита, отлита, ахъ, жално!
И безъ тѣхъ за насъ тосъ свѣтъ пѣстъ и глѣхъ.

Щешъ ли скоро, милый, щешъ ли, о любезный,
И надъ мой-атъ гробъ тжѣ да се въдворишъ,
И съ свои-тѣ нѣжны плѣнителны пѣсни
Край него, кой мене, да го веселишъ?

(Подражанїе Карамз.)

(С. 10—12).